

og blev overgivet til Communen, vilde der ogsaa i den Henseende kunne spares en Deel Arbeidskræfter i Ministeriet. Der blev af et æret Medlem, den første Taler, der igaar udtalte sig i denne Sag, yttret Noget, som jeg fandt slaaende, og som jeg derfor blot vil opfriske i Erindringen; det var om Forretningsgangen mellem Ministerierne. Denne maatte jo ganske vist betydeligt kunne lettes, og det interesserede mig at høre det ærede Medlem, der syntes at røbe et ikke ringe Kjendskab til den Sag, udtale sig derom. Jeg skal forøvrigt i den Henseende tilføje, at naar man seer, hvorledes en enkelt Borger paa et eller andet Andragende faaer sit Svar, saa vil man virkelig smile ved at bemærke, hvad disse mange Vidtløftigheder kunne føre til. Naar en Mand, der boer her i Byen, skal have et Svar paa et eller andet Andragende, saa er der visse Ministerier, som aldrig eller idetmindste yderst sjældent ville sende et saadant Svar med et Bud — og de have dog efter min Mening Budde nok — eller, hvis de ikke ville det, saa sende det med Fodposten, men i dets Sted skal Kjøbenhavns Overpræsident sættes i Bevægelse for at meddele en saadan Sag, og derfor kan der ofte gaae en heel Maaned, inden det kommer her hennefra bag Børsen og hjem til vedkommende Mand i hans Bopæl. I Provindserne er det Amtmanden, der maa ubrette denne Skrivertjeneste, Noget, som det forekommer mig at være lidet værdigt for en saa høi Embedsmand at udføre. (Ufbrydelse.) Ja, det er ikke blot Amtmanden, jeg kommer strax til Herredsfogden. Jeg har selv seet det Slags Skrivelser faa ofte; Sognefogden kommer med en Skrivelse fra Herredsfogden, hvori der staaer, at Herredsfogden har fra Amtet erholdt en Skrivelse, som indeholder det og det, og denne var atter baseret paa det, Ministeriet havde tilfjrevet Amtet; saaledes har man seet den samme Historie gjentagen 3 a 4 Gange. Hele dette Skrivermassineri kunde til Sagens og Borgernes Gavn betydeligt indskrænkes, og naar der kom en saadan Commission istand,

hvad jeg vil haabe, der gjør, saa antager jeg, at her er Sagkundskab nok i Thinget til at vide, hvordan det ikke skulde være i saa Henseende, og dette kan da altid blive et Fingerpeg om, hvordan da Noget skulde være. Ja, da jeg paa et saa seent Standpunkt i Sagens Gang har faaet Ordet og har været saa uheldig ikke at have kunnet overvære den hele Discussion, skal jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Sad: Jeg troer, det er uheldigt for denne Sags Behandling, at navnlig idag Ordet hovedsagelig er blevet ført om og Debatten kommen til at dreie sig om Medsættelsen af en parlamentarisk Commission. Jeg skal nemlig tillade mig at udtale, at jeg maa slutte mig til de Herrer, som have meent, at Medsættelsen af en saadan Commission ikke vil være til nogen Gavn for Sagen. Da de forskellige Grunde, som efter min Mening tale derfor, paa en saa særdeles god Maade ere gjort gjældende, især af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) og min ærede Nabo fra Aalborg (Sponned), skal jeg ikke vidtløftigt gaae ind derpaa, men dog tillade mig at fremhæve et Par Betragtninger. Jeg troer nemlig, at det ligger i en saadan parlamentarisk Commissions Natur, at den ikke ret vel kan være stillet til at løse den Opgave, som man her har tænkt paa at ville stille den, og dernæst troer jeg, at selve denne Opgave i og for sig er ufornuftig og urimelig. Den Opgave, som man jo væsentlig tænker, at den omtalte parlamentariske Commission skulde have, skulde være den, saa at sige, at reorganisere hele Landets Bestyrelse men jeg troer virkelig, at det er en ufornuftig Tanke, jeg troer nærmere betragtet, det er aldeles upraktisk, saaledes at mene, at man paa eengang kan indlade sig paa at reformere hele Landets Bestyrelsesmaade. Jeg er overbevist om, at den praktisk rigtige Maade at fremme en sliq i alle Forhold gjen-nemgribende Reform paa, er den, som vi have fulgt siden 1848, at vi efterhaanden tage de